



COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТИ СЪСТАВ

ДЕЛО: ИВАН ХРИСТОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 32461/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

20 март 2008 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

20/06/2008 г.

Това решение става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44, ал. 2 на Конвенцията. Същото може да претърпи редакционни промени.

По делото: Иван Христов срещу България,

Европейският съд по правата на човека ("Съдът") - Пето отделение,
в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Снежана Ботушарова (Snejana Botoucharova),
Карел Юнгвийрт (Karel Jungwiert),
Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
Райт Марусте (Rait Maruste),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
съдии,

и Клаудия Вестердийк (Claudia Westerdiek), *секретар на отделението*,
след обсъждане на закрито заседание, проведено на 26 февруари 2008
г., постановява следното решение, прието на посочената по-горе дата:

ПРОЦЕСЪТ

1. Делото е заведено по жалба (№ 32461/02) срещу Република България, внесена в Съда на 21 август 2002 г. на основание на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи ("Конвенцията") от българския гражданин, г-н Иван Ангелов Христов ("Жалбоподателят"), роден 1938 г., живущ в гр. Плевен.
2. Жалбоподателят се представлява пред Съда от г-жа С. Маргаритова-Вучкова, адвокат, практикуваща в София. Българското правителство ("Правителството") се представлява от г-жа М. Пъшева, от Министерството на правосъдието.
3. На 3 април 2006 г., Съдът обявява жалбата за частично недопустима и решава да уведоми правителството за оплакванията относно продължителността на първата и втората поредици от наказателни производства срещу Жалбоподателя. Като прилага член 29 § 3 на Конвенцията, Съдът решава да се произнесе едновременно по допустимостта и основателността на жалбата.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО**

4. Жалбоподателят е бизнесмен. Във въпросното време той притежава и експлоатира една мелница. Наказателните производства срещу него са свързани с търговската му дейност.

A. Първата поредица от наказателни производства срещу Жалбоподателя

5. На 13 септември 1995 г., прокуратурата започва разследване срещу Жалбоподателя за извършване на банкови услуги (набиране на парични депозити) без необходимата лицензия, в противоречие с член 252 § 1 от Наказателния кодекс ("НК") от 1968 година. На 9 октомври 1995 г., срещу Жалбоподателя е повдигнато обвинение и му е наложена мярка за неотклонение - парична гаранция.
6. На 15 декември 1997 г., обвиненията са изменени и Жалбоподателят е обвинен в извършване на престъплението, посочено по-горе в съучастие с други лица.
7. На 20 декември 1997 г., следователят приключва работата по делото и внася преписката в Плевенската окръжна прокуратура с предложение за съд на Жалбоподателя.
8. В началото на 1998 г., прокурорът от Плевенската окръжна прокуратура, поел случая връща преписката на 25 февруари 1998 г. за допълнително разследване.
9. След това преписката е прехвърляна неколkokратно с основания, които не са обявени, както следва: на 22 декември 1998 г. към Плевенската районна прокуратура, на 4 януари 1999 г. към Върховната касационна прокуратура, на 4 февруари 1999 г. към Плевенската районна прокуратура и на 16 април 1999 г. към Плевенската следствена служба.
10. На 3 юни 1999 г., Жалбоподателят подава жалба до Плевенската апелативна прокуратура срещу прекомерната продължителност на производството. Жалбата е подадена чрез Плевенската районна прокуратура, която я изпраща през февруари 2000 година. На 10 февруари 2000 г., Плевенската апелативна прокуратура разпорежда разследването да продължи под надзора на Плевенската окръжна прокуратура.
11. Плевенската окръжна прокуратура поема случая на 22 март 2000 г. и скоро след това връща преписката за допълнително разследване.
12. Между 15 март и 12 април 2001 г., следователят разпитва седем свидетели.
13. На 26 ноември 2001 г., той изпраща преписката на Плевенската районна прокуратура, като предлага, наказателното производство срещу Жалбоподателя да се прекрати.
14. Прокурорът, на която е разпределено делото иска отвод. На 31 януари 2002 г., Началникът на Окръжната прокуратура в Плевен отхвърля нейното искане. Тя обжалва решението, но на 22 февруари 2002 г., Плевенската апелативната прокуратура го потвърждава. Въпреки това, на 18 юни 2002 г., Върховната касационна прокуратура отменя двете решения, като изпраща делото на Окръжната прокуратура в Плевен.
15. На 26 юни 2002 г., Плевенската окръжна прокуратура връща делото за допълнително разследване.

16. На 5 юли 2002 г., следствените органи изпращат преписката на Плевенската окръжна прокуратура, която в същия ден го изпраща на Плевенската районна прокуратура. Прокурорът, на когото делото е разпределено, очевидно не предприема никакви действия по него.

17. На 20 април 2004 г., друг прокурор от Плевенската районна прокуратура изпраща делото обратно за допълнително разследване.

18. Междувременно, на 25 март 2004 г., Жалбоподателят подава молба в Плевенския районен съд по силата на член 239а на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) от 1974 г. (вж. точки 31-33 по-долу), като иска или да бъде съден или производството срещу него да се преустанови. Съответно, на 15 април 2004 г., Плевенският окръжен съд, след като установява, че продължителността на производството срещу Жалбоподателя е свръх предвидената в тази разпоредба, инструктира Плевенската районна прокуратура да предяви обвинение на Жалбоподателя или да прекрати производството. Тъй като Плевенската районна прокуратура не успява да изпълни тези инструкции в рамките на задължителния двумесечен срок, на 26 август 2004 г., Плевенският окръжен съд, като действа по искане на Жалбоподателя, прекратява делото. Това решение влиза в сила на 20 септември 2004 година.

В. Втората поредица наказателни производства срещу Жалбоподателя

19. На 8 април 1997 г., прокуратурата започва разследване срещу Жалбоподателя по подозрение, че е придобил незаконни печалби в голям размер (кредит от банка), чрез използване на фалшиви документи, в нарушение на член 212 § 3 на НК. На 16 юни 1997 г., Жалбоподателят е обвинен в престъпление и задържан. На 21 юли 1997 г. е освободен под гаранция.

20. На неуточнена дата, обвинението е изменено, като включва и фалшифициране, извършено като длъжностно лице (в нарушение на член 310 от НК), изготвяне на фалшиви документи в качеството на длъжностно лице (в нарушение на член 311 от НК), измама в големи размери (в нарушение на член 211 от НК), въз основа на твърденията на изпълнител, с когото Жалбоподателят е имал спор относно изпълнението на договор, както и деклариране на неверни данни, за да се избегне плащането на данъци (в противоречие с член 313 § 2 от НК).

21. На 12 и 13 февруари 1998 г., на Жалбоподателя е позволено да се запознае с материалите по делото.

22. На 16 февруари 1998 г., следователят по делото приключва работата си и внася преписката в Плевенската окръжна прокуратура с

предложение за подвеждане на Жалбоподателя под съдебна отговорност.

23. На 26 януари 2000 г., Плевенската районна прокуратура сменя всички обвинения с изключение на две - измама в особено голям размер и деклариране на неверни данни. На следващия ден, 27 януари 2000 г., изпраща обвинителния акт срещу Жалбоподателя в Плевенския окръжен съд.

24. Делото е насрочено за разглеждане на 31 януари 2000 година.

25. На съдебно заседание на 27 април 2000 г., Плевенският окръжен съд връща делото на прокуратурата, като отбелязва, че са допуснати редица грешки в обвинението на Жалбоподателя и изготвянето на обвинителния акт, като по този начин са нарушени правата на защитата му.

26. На 13 октомври 2000 г., Плевенската окръжна прокуратура изпраща делото за допълнително разследване.

27. На 25 март 2004 г., Жалбоподателят подава молба в Плевенския окръжен съд съгласно член 239а на НПК от 1974 г. (вж. точки 31-33 по-долу), с искане неговото дело да се разгледа по същество от съда, или алтернативно, производството да се прекрати. Няма сведения за предприети действия относно това искане.

28. На 28 април 2004 г., следователят приключва работата си по случая и внася делото в Плевенската окръжна прокуратура с предложение за прекратяване на производството срещу Жалбоподателя.

29. На 5 ноември 2004 г., Плевенската районна прокуратура прекратява наказателното производство срещу Жалбоподателя с мотиви, че обвиненията не са потвърдени.

30. В окончателното решение от 7 януари 2005 г., издадено в съответствие с иска на потърпевшия на твърдението за закононарушение, Плевенският окръжен съд потвърждава прекратяването.

II. РЕЛЕВАНТНОТО ВЪТРЕШНО ПРАВО

31. Едно изменение на Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г., което влиза в сила на 2 юни 2003 г., въвежда възможността, обвиняемият да поиска делото му да бъде внесено за съд, ако разследването не е приключило в срок от две години в случаи, отнасящи се сериозни престъпления и една година във всички останали случаи (нов член 239а от Кодекса, в сила до 28 април 2006 г.). С параграф 140 от преходните разпоредби на изменението от 2003 г., тази възможност се прилага с непосредствен ефект по отношение на разследвания, започнали преди юни 2003 година. На 29 април 2006 г., член 239а е заменен от членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс от 2005 г., които имат сходни формулировки.

32. Процедурата съгласно тези разпоредби, е както следва: Обвиняемият може да подаде молба до съответния съд, който разполага със срок от седем дни, за да разгледа преписката. Той може да върне делото на прокуратурата или да прекрати наказателното производство. Ако делото е върнато на прокуратурата, те разполагат с два месеца за внасяне на обвинителен акт в първоинстанционния съд или да прекратят производството, като в противен случай съдът прекратява делото срещу обвиняемия, който е подал молбата.

33. В мотивите към законопроекта за изменението от юни 2003 г. се казва, че такъв механизъм е необходим, за да се гарантира спазването на правото на гледане на делата в разумен срок, което се гарантира от Конвенцията.

ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО

I. ТВЪРДЕНИЕ ЗА НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА ВЪВ ВРЪЗКА С ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА НА СЪДЕБНО ПРОИЗВОДСТВО

34. Жалбоподателят се оплаква, че продължителността на двете групи наказателни производства срещу него е неразумно голяма, в нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията, който гласи, съответно:

"Всяко лице, при ... наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд."

35. Правителството оспорва жалбата.

A. Допустимост

36. Съдът отбелязва в самото начало, че и двете групи наказателни производства срещу Жалбоподателя са прекратени преди провеждането на процес, първата, чрез използването от страна на Жалбоподателя на новия член 239а от НПК от 1974 г. (вж. точки 31-33 по-горе), а втората - в резултат на решението на органите на прокуратурата да оттеглят обвиненията срещу Жалбоподателя. Въпросът, който възниква в резултата на това е дали Жалбоподателят може все още да твърди, че е жертва по смисъла на член 34 от Конвенцията.

37. Що се отнася до първото производство, Съдът отбелязва, че неговото прекратяване е обосновано с констатацията на властите, че времетраенето му е прекалено дълго. Въпросът, дали Жалбоподателят все още може да претендира, че е потърпевш в резултат на прекалена продължителност е тясно свързан, поради това, с основателността на жалбата му, а именно степента на твърдяното нарушение на правото

му на разглеждане на делото в разумен срок (вж. Екле срещу Германия, решение от 15 юли 1982 г., серия А, № 51, стр. 32, § 70 окончателно). Поради това, Съдът счита, че трябва да свърже въпроса със съществуването на жалбата и да се върне към него впоследствие (вж. Василев и други срещу България, № 61257/00, § 29, 8 ноември 2007 г.).

38. Що се отнася до втората група производства, Съдът отбелязва, че въпреки факта, че Жалбоподателят е отправил искане в съответствие с член 239а на НПК от 1974 г. (вж. точки 31-33 по-горе), прекратяването се основава изцяло на констатацията на властите, че обвиненията срещу Жалбоподателя не са подготвени. Следователно не може да се заключи, че това прекратяване представлява признание, независимо дали пряко или косвено, че делото не е било разгледано в разумен срок (вж. по подразбиране Нанков срещу Бившата югославска република Македония, № 26541/02, § 33, 29 ноември 2007 г.). Поради това, Жалбоподателят може все още да твърди, че е жертва на продължителността на тези процедури.

39. Съдът счита също така, че тези оплаквания не са явно необосновани по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията, нито недопустими на други основания. Поради това, те трябва да бъдат обявени за допустими.

Б. По същество

1. Първата група наказателни производства срещу Жалбоподателя

40. Срокът, който трябва да бъде взет под внимание започва да тече на 9 октомври 1995 г., когато Жалбоподателят е обвинен (вж. Кориляно срещу Италия, решение от 10 декември 1982 г., серия А, № 57, стр. 14, § 35 окончателно), и приключва на 20 септември 2004 г., когато решението на Окръжния съд в Плевен за прекратяване на производството срещу него, влиза в сила. Така то продължава почти девет години.

41. Разумността на продължителността на производството трябва да се оценява в светлината на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на Жалбоподателя и съответните власти (пак там, стр. 14, § 37).

42. Страните представят аргументи по отношение на начина, по който тези критерии следва да се прилагат в конкретния случай.

43. Съдът не счита, че общата продължителност на производството може да се обясни със сложността на делото. Съдът не намира, че Жалбоподателят е отговорен за което и да било забавяне. От друга страна, някои от закъсненията са по вина на властите. По-специално, Съдът отбелязва, че по време на целия период, който се взема под внимание - почти девет години - производството остава във фазата на

предварителното разследване. Такъв период от време изглежда прекалено голям. Също така, Съдът отбелязва, че има дълги периоди, през които изглежда няма осъществена активност. Такива паузи има между октомври 1995 и декември 1997 г., между февруари 1998 г. и март 2000 г., между март 2000 г. и март 2001 г., между юли 2002 г. и април 2004 година. Съдът също така отбелязва, че многобройните трансфери на делото между следователите и различните прокуратури също допринасят за закъснението.

44. По този начин Съдът стига до извода, че продължителността на производството превишава "разумния срок", предписан от член 6, § 1 от Конвенцията.

45. Съдът обаче трябва също да се провери, дали това нарушение е достатъчно компенсирано чрез прекратяване на производствата в съответствие с член 239а на НПК от 1974 г. (вж. точки 31-33 по-горе) и по този начин, дали Жалбоподателят губи статута си на потърпевш.

46. Съгласно практиката на Съда, смекчаването на присъда или прекратяването на наказателно преследване поради прекомерна продължителност на производството по правило не компенсират неспазването на изискването за разумен срок по член 6, § 1, освен ако националните власти признаят това изрично или по същество, а след това предоставят обезщетение за нарушаването на Конвенцията (вж. Екле, цитирано по-горе, стр. 30, § 66).

47. В конкретния случай, Съдът счита, че чрез спиране на производството в съответствие с член 239а от Кодекса на 1974 г., властите по същество признават прекомерната продължителност на предварителното производство срещу Жалбоподателя. Въпреки това, Съдът трябва също така да определи дали това прекратяване представлява достатъчно обезщетение за щетата, понесена от Жалбоподателя.

48. В това отношение, Съдът отбелязва, че когато член 239а е въведен през май 2003 г., производството срещу Жалбоподателя продължава повече от седем години и половина и вече са натрупани сериозни закъснения (вж. точка 43 по-горе). Той отбелязва също, че до този момент, Жалбоподателят не е признат за виновен за престъпление, нито предполагаемата му вина е установена, макар и от съд на първа инстанция. Следователно, не може да се приеме, че прекратяването на производството срещу него отстранява прекомерната продължителност и е достатъчно обезщетение за неговата жалба (вж. Василев и други, цитирано по-горе, § 40).

49. Предвид гореизложените съображения, Съдът заключава, че Жалбоподателят все още може да претендира, че е жертва на нарушение на правото му на процес в разумен срок и, че е налице нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията на това основание.

2. Втората група наказателни производства срещу Жалбоподателя

50. Периодът, който трябва да бъде взет под внимание, започва да тече на 16 юни 1997 г., когато Жалбоподателят е обвинен (вж. Кориляно, цитирано по-горе, стр. 14, § 35 окончателно). Приключва на 7 януари 2005 г., когато прекратяването на делото е потвърдено от Плевенския окръжен съд. По този начин то е продължило седем години и почти седем месеца.

51. Критериите за оценка на разумността на продължителността на производството са изложени в точка 41 по-горе.

52. Страните представят аргументи по отношение на начина, по който тези критерии следва да се прилагат в конкретния случай.

53. Съдът отбелязва, че делото носи определена степен на сложност, тъй като се касае за множество обвинения. Въпреки това, повечето от тях са снети през януари 2000 г. и в никакъв случай не обясняват общата продължителност на производството.

54. Съдът също така отбелязва, че Жалбоподателят не носи отговорност за забавянето, докато редица закъснения изглежда са по вина на властите. По-конкретно, Съдът отбелязва, че по време на целия разглеждан период - повече от седем години и половина - производството остава във фазата на предварителното разследване. Такъв период от време изглежда прекалено продължителен. Понататък, Съдът отбелязва, че са налице значителни периоди на бездействие. Такива прекъсвания има от февруари 1998 г. до януари 2000 г., както и от октомври 2000 г. до април 2004 година. Допълнително забавяне е причинено от препращането на делото на прокуратурата през април 2000 година.

55. По този начин Съдът стига до извода, че продължителността на производството превишава "разумния срок", предписан от член 6, § 1 от Конвенцията. Следователно е налице нарушение на тази разпоредба.

II. ТВЪРДЕНИЕ ЗА НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕНОВЕ 6, § 1 И 13 НА КОНВЕНЦИЯТА И НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1

56. В своето становище в отговор на становището на правителството от 27 ноември 2006 г., Жалбоподателят повдига допълнителни оплаквания.

57. Той се оплаква на основание на член 6, § 1 от Конвенцията, че и двете групи наказателни производства срещу него са били несправедливи и че обвиненията са били определени от органите на прокуратурата, а не от независим и безпристрастен съд.

58. Той, също така, се оплаква на основание на член 13 от Конвенцията, че не разполага с ефективни средства за правна защита

срещу прекомерната продължителност на наказателното производство срещу него. По-специално той твърди, че средствата за защита, предоставени от новия член 239а на НПК от 1974 г. не са били в сила в неговия случай, тъй като и двете производства са продължили вече дълго време, преди да влезне в сила. Никакви други средства за защита не са съществували.

59. В заключение, той твърди нарушение на член 1 от Протокол № 1, произтичащо от негативното въздействие на наказателните производства върху неговия бизнес.

60. Съдът не счита за необходимо да разгледа по същество тези оплаквания. Той отбелязва, че протичането на шестмесечния срок по член 35 § 1 от Конвенцията е, по правило, прекъснато от първото писмо от Жалбоподателя, в което той посочва намерението си да внесе жалба и дава известна представа за характера на жалбата. Протичането на този срок по отношение на оплакванията, които не са включени в първоначалната жалба спира на датата, когато за първи път се внесат в Съда (вж. Алън срещу Обединеното кралство (декември), № 48539/99, 28 август, 2001 и Екимджиев срещу България (декември), № 47092/99, 3 март 2005 г.).

61. От частичното решение за допустимост в конкретния случай (вж. Христов срещу България (декември), № 32461/02, 3 април 2006 г.) е видно, че преди съобщението за жалбата до правителството, Жалбоподателят не е повдигнал изрично или по същество, което и да било от горе-посочените оплаквания, които произтичат изцяло от двете наказателни производства срещу него. Те, всички са формулирани за първи път в неговия отговор на становището на правителството, от 27 ноември 2006 г., докато наказателните производства срещу него са приключили респективно на 20 септември 2004 г. и на 7 януари 2005 г., повече от шест месеца преди това.

62. От това следва, че тези оплаквания са поставени извън срока и трябва да бъдат отхвърлени в съответствие с член 35 § 1 и 4 от Конвенцията.

63.

III. ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

63. Член 41 от Конвенцията предвижда:

"Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна."

А. Щети

64. Жалбоподателят претендира 40,000 евро за неимуществени щети поради продължителността на първата група наказателни производства, и 50,000 евро за неимуществени щети, претърпени в резултат на втората група наказателни производства. Той пояснява, че тези суми са обосновани от очевидно безпочвените обвинения срещу него, което е направило продължителността на производството, дори по-увреждаща. Втората група наказателни производства, в хода на които е бил задържан под стража за определен период от време, причинява също така увреждане на здравето му.

65. Жалбоподателят претендира също 923,807 български лева (лв.) имуществени вреди. Той твърди, че е загубил тази сума в резултат на предсрочно прекратяване на договори от страна на клиенти на неговата мелница, които са се страхували от негативното влияние върху техния бизнес на наказателното производство срещу него.

66. Правителството не изразява становище по въпроса.

67. Съдът не идентифицира достатъчна причинно-следствена връзка между констатираните нарушения и твърденията за материални щети, поради което отхвърля това твърдение (вж. Екле срещу Германия (член 50), решение от 21 юни 1983 г., серия А, № 65, стр. 9-10, § 20). От друга страна, той присъжда на Жалбоподателя 8,800 евро, плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени по отношение на неимуществени вреди.

В. Разноски

68. Жалбоподателят претендира също 2,500 евро за хонорари на своя адвокат в производството пред Съда, плюс 350 лв. за чуждоезиков превод, 150 лв. за технически разходи, както и 122 лева за пощенски разходи. Той иска всяка сума, присъдена от Съда по тази точка да бъде преведена по сметката на неговия юридически представител, г-жа С. Маргаритова-Вучкова.

69. Правителството не изразява становище по въпроса.

70. Съгласно практиката на Съда, Жалбоподателят има право на възстановяване на разноски само доколкото е доказано, че те са били действително извършени, необходими и основателни по размер. В конкретния случай, като има предвид информацията, с която разполага, и посочените по-горе критерии, а също така отбелязва, че част от оплакванията на Жалбоподателя са били обявени за недопустими, Съдът счита, че е разумно да присъди сумата от 1,000 евро, плюс всички изискуемите данъци за покриване на разходите по всички точки. Тази сума следва да се преведе по банкова сметка на представителката на Жалбоподателя, г-жа С. Маргаритова-Вучкова.

С. Лихва за забава

71. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да бъде базирана на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка, към която следва да се добавят три процентни пункта.

ВЪЗ ОСНОВА НА ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбите относно продължителността на първата и втората групи наказателни производства срещу Жалбоподателя за допустими, а останалата част от жалбата за недопустима;

2. *Счита*, че има нарушения на член 6, § 1 от Конвенцията поради продължителността на първата и втората групи наказателни производства срещу Жалбоподателя;

3. *Решава*

(а) държавата-ответник да заплати на Жалбоподателя, в срок от три месеца от датата, на която решението стане окончателно в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да се превърнат в български лева по курса на датата на издължаването:

(I) 8,800 евро (осем хиляди и осемстотин евро) за неимуществени вреди;

(II) 1,000 евро (хиляда евро) за разноси, които да бъдат платени по банковата сметка на юридическия представител на Жалбоподателя, г-жа С. Маргаритова-Вучкова;

(III) всеки данък, който може да бъде начислен върху посочените суми;

(б) след изтичането на гореспоменатите три месеца до разплащането, се дължи проста лихва върху горната сума в размер, равен на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка за времето на просрочието плюс три процентни пункта;

6. *Отхвърля* останалата част от претенцията на Жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на английски език и известно писмено на 20 май 2008 г., съгласно разпоредбите на член 77 § § 2 и 3 от Правилника за дейността на Съда.

Клаудия Вестердийк

Пеер Лоренцен

Секретар

Председател